

lovens anden Behandling, skulde Statsbanerne afskrive Tabet. Jeg ser ikke rigtig, hvad der vindes derved. Forholdet er jo det, hvad det ærede Medlem Hr. Rode udmærket godt ved, at hvis Statsbanerne har Overskud, gaar Overskuddet lige ind i Statskassen, og hvis de har Underskud, betales Pengene ud af Statskassen. Hvad hjælper det saa i Virkeligheden, at man afskriver paa den ene eller den anden Maade? Hvis Statsbanerne under Krigen havde været drevne saaledes, og deres Regnskab været saaledes anlagt, med Lovgivningsmagtens, Regeringens og Rigsdagens Tilslutning, at de havde været i Stand til at opsamle sig en Reservefond, ja, saa kunde der have været Mening i at afskrive et Tab for indeværende Aar paa en opsamlet Reservefond, men det er jo slet ikke Tilfældet. Det eneste, der gennem Krigsaarene er opsamlet, er Underskud for Statsbanerne fra Aar til Aar; der er saa vist ikke opsamlet nogen Reservefond, saa der er slet ikke noget at afskrive af. Jeg ved derfor i Virkeligheden ikke, hvad man vil med disse Afskrivninger udover det at skabe Agitation for at faa Taksterne nedsat og give det Udseende af, at de nuværende Takster er fastsatte paa Grundlag af de høje Kulpriser, 220 Kr. pr t, eller hvor meget man nu vil. Det ærede Medlem Hr. Rode ved lige saa godt som jeg, og jeg har gjort opmærksom paa det før, at det er fuldstændig urigtigt. De Beregninger, der laa til Grund for Takstloven, da den blev vedtaget i Foraaret 1920, var ikke baserede paa en Kulpris af enten 180 eller 220 Kr. pr. t, men paa en Kulpris af 140 Kr. pr. t, og det var jo det Ministerium, som det ærede Medlem Hr. Rode selv var Medlem af, som havde lavet denne Takstlov, stillet Forslag om den, om Taksternes Højde og om Varigheden af dem, og den blev gennemført af mig i den Skikkelse, som den havde faaet fra min Forgænger med den enkelte Ændring, at der blev skabt nogen Lettelse for Nærtrafikens Vedkommende. Vi har altsaa baade Taksterne og Grundlaget for Takstberegningen, de Kulpriser, som var den Gang, fra den tidligere Regering, og Varigheden for Taksterne har vi ogsaa fra den Tid. Jeg ser ikke, at det vilde være klogt under de forhaandenværende Forhold at gaa til at nedsætte Jernbanetaksterne; thi Forholdene er jo saaledes indenfor Statsbanerne, at vi, selv om vi havde Kullene gratis, daarligt nok kunde faa Balance. Det er, som det ærede Medlem Hr. Rode siger, ikke alene Taks-

ternes Højde, der skræmmer Befolkningen fra at bruge Banerne, det er selvfølgelig hele den Nedgang i Erhvervslivet, som præger vort Samfund paa alle Omraader, der ogsaa præger Statsbanernes Transporter.

Med Hensyn til Taksterne vil jeg sige, at der er en Ting, som vi har under Overvejelse fra Statsbanernes Side, om det muligvis vilde være rigtigt at gaa til en Nedsættelse af — der er ikke taget Bestemmelse om det endnu — Stykgodstaksterne. Det er muligt, at vi paa dette Punkt er kommet højere op, end rigtigt er. Men det er et Spørgsmaal, som er under Overvejelse.

Der er en enkelt Bemærkning, jeg gerne vil nævne fra Jernbaneraadets Forhandlinger. Det er en Udtalelse af Etatsraad Kier angaaende Kulpriserne. Den blev citeret af det ærede Medlem Hr. Rode og gik ud paa, at Generaldirektøren har udtalt, „at han vilde bringe den regnskabsmæssige Pris paa Kullene ned ved nu at købe flere til en billig Pris, men det er jo Narrestreger“. Ja, det kunde han for saavidt have Ret i, at det er Narrestreger, hvis det var sagt paa den Maade, men alle ved jo udmærket godt, hvordan det er, at Statsbanerne har en Enhedspris paa alle de Kul, der gaar ind i Beholdningerne. Naar der kommer Kul ind i Beholdningerne, regnes der en Enhedspris ud for samtlige Kul i Beholdningerne. Det ved det ærede Medlem Hr. Rode udmærket, og det er ikke noget, vi har fundet paa under de forhaandenværende Forhold, men det er noget, man har brugt gennem en Aarrække, og det er brugt gennem hele den radikale Regerings Tid ogsaa at fastsætte Enhedsprisen paa Kul i Forhold til de Beholdninger, der er. Gaar der dyre Kul ind i Beholdningerne, stiger Enhedsprisen, gaar der billige Kul ind i Beholdningerne, falder selvfølgelig Enhedsprisen paa alle Kullene. Det er saamænd ikke Narrestreger, det er ganske naturligt, at det gaar saaledes, og det er jo en klar Sag, at vil vi opretholde Kulbeholdninger til 6—7 Maaneders Forbrug, saa længe Forholdene er, som de er, maa vi, naar vi kommer dertil, at vi skal have Beholdningerne suppleret, selvfølgelig købe Kul og lade dem gaa ind i Beholdningerne og paavirke Enhedsprisen. Er det Kul til høje Priser, paavirker de i uheldig Retning, har vi købt Kul til lave Priser, paavirker de i heldig Retning. Jeg tror ikke, der vil være meget vundet ved at drøfte, hvorvidt vi skal sælge Kul nu